

ПРОБЛЕМИ ВЛАШТУВАННЯ МОЛОДІ

Однією з актуальних проблем нашої країни є безробіття молоді, зокрема молодих спеціалістів з вищою освітою. Наявність відповідного диплому не є гарантією успішного працевлаштування. Держава, зі свого боку, не надає можливості отримати досвід роботи протягом навчання, не може забезпечити зайнятість молодих дипломованих фахівців, навіть у частині державного замовлення.

Безробітна молодь – це особлива соціальна група, яка в певний час не має такої цінності, як робота, пов'язаною з нею престижу, матеріального добробуту та загального визнання. Значну частину безробітної молоді становить контингент молодих людей – випускників професійно-технічних і вищих навчальних закладів, які здобули професію і вперше виходять на ринок праці.

Проблеми молоді на ринку праці обумовлені певними особливостями соціального стану і трудової поведінки, а саме: досить високим освітнім рівнем; наявністю професії або кваліфікації; низькою адаптованістю та вразливістю щодо навколишнього економічного та соціального середовища; підвищеними вимогами щодо працевлаштування (престижу, заробітку), змісту, характеру й умов праці.

На ринку праці давно існує проблема невідповідності знань та умінь, отриманих випускниками вищих навчальних закладах, та запитом роботодавців. Значною проблемою абсолютно для всіх випускників, незалежно від рівня їхньої теоретичної підготовки, підприємства вважають відірваність знань від практики, невідповідність до роботи в реальному бізнесі і незрозуміння того, як цей бізнес працює. Таким чином необхідно орієнтувати студента на протязі навчання у вищому навчальному закладі до вимог роботодавця.

Основними заходами, які повинні проводитися для зменшення безробіття серед молоді, мають бути агітаційна та просвітницька роботи, а також значна роль державного регулювання у розв'язанні чи можливому зменшенні проблеми, що розглядається. Так, доцільними є наступні кроки:

- 1) створення молодіжної біржі праці;
- 2) розробка проєктів, орієнтованих на фінансування активних заходів сприяння зайнятості серед молоді;
- 3) проведення досліджень з метою визначення спеціальностей, професійних навичок і рівня кваліфікації, якими повинні володіти випускники, а також розробка на основі цих досліджень відповідних державних програм;
- 4) включення до навчальних програм обов'язкове стажування студентів останніх курсів на підприємствах, в установах та організаціях для набуття випускниками практичного досвіду роботи.

Для подолання проблеми безробіття, зокрема серед молоді, державною службою зайнятості здійснюються заходи активної політики сприяння зайнятості населення: надання інформаційних, консультаційних та профорієнтаційних послуг, створення банку вакансій та пошук підходящої роботи, сприяння в працевлаштуванні громадян, у тому числі шляхом організації підприємницької

діяльності, організація професійної підготовки, перепідготовки, підвищення кваліфікації безробітних, організація і фінансування громадських робіт, виплата допомоги по безробіттю.

З усього вище зазначеного можна зробити висновок, що зараз в країні утворився і підтримується дисбаланс у структурі попиту та пропозиції робочої сили молоді на ринку праці. Нині не існує визначеної відповідності рівня підготовки робочої сили молоді робочим місцям у сфері зайнятості.

Список літератури

1. Заярна Н. М. Проблеми працевлаштування молоді в Україні / Н. М. Заярна // Науковий вісник Національного лісотехнічного університету України. – 2010. – № 20.9. – С. 150-153.

2. Волкова Н. В. Політика держави щодо зайнятості молоді та її ефективність / Н. В. Волкова // Науково-теоретичний журнал Дніпропетровської державної фінансової академії. – 2010. – № 1 (23). – С. 26-32.

3. Котова О. В. Державна молодіжна політика: проблеми працевлаштування молоді / О. В. Котова // Наукові доробки молоді – вирішенню проблем Європейської інтеграції: збір наукових статей у 2 томах: Континент, 2008 Т1.-2008.

4. Романюк О. В. Проблеми працевлаштування молоді [Електронний ресурс] / О. В. Романюк. – Режим доступу: http://www.nbuiv.gov.ua/portal/soc_gum/Dtr_ep/2011_6/files/EC611_53.pdf

*Науковий керівник: Петренко Т.В.
канд. пед. наук, доцент*

УДК 364-43:159.9 (043.2)

Марченко А.С.

Національний авіаційний університет, Київ

ПІДВИЩЕННЯ ПСИХОЛОГІЧНОЇ ПІДГОТОВКИ СОЦІАЛЬНИХ ПРАЦІВНИКІВ

Соціальні працівники – це професіонали, які надають допомогу і підтримку деяким малозахищеним або абсолютно не захищеним верствам населення.

До зазначених категорій можуть бути віднесені такі громадяни: пенсіонери, одинокі люди похилого віку, інваліди, біженці, діти з неблагополучних сімей, діти-сироти або відмовники. Іншими словами, та частина населення, яка відчуває певні труднощі з працевлаштуванням, а також люди, що отримали виробничі травми.

Соціальні працівники – це люди, діяльність яких спрямована на деякі вдосконалення матеріальних і побутових умов життя ввірених їм громадян із забезпеченням їх соціально-правового захисту.

Професійна підготовка спеціалістів для соціальної сфери здійснюється у вищих навчальних закладах різних напрямків: університетах класичного профілю, педагогічних, медичних, технічних, юридичних університетах, економічних інститутах.

Більшість зарубіжних і вітчизняних учених, досліджуючи процеси формування особистості соціального працівника, стверджують, що, незалежно від того, де та у якому напрямку буде проводитися соціальна робота, соціальний працівник повинен уміти: чітко визначати сутність соціально-психологічних проблем клієнтів, опрацювати відповідний план дій, забезпечувати практичну реалізацію плану та давати правильну оцінку результатам виконаної роботи.